

det andet Tings Bevæggrunde, dets Holdning eller dets Taktik, medmindre jeg ved Udtalelser fra anden Side ſkulde blive ſærlig udfordret dertil. Saaledes ſom Forholdene i Djebliffet ligge for, maa jeg betragte Striden ſom ſtaaende mindre mellem Folketinget og Landſtinget end mellem Regeringen og Landſtinget. Der er efter min Opfattelse ingen ſærlig Anledning for Folketinget til for Djebliffet at udfolde ſtor Veltalenhed om den Sag. Hvorledes Regeringen vil ſtille ſig, ſaafrømt Landſtingsflertallets Indſtilling følges af Landſtinget, kan jeg aldeles ikke have nogen Mening om; Folketinget er uden Indflydelse herpaa, og der er ingen Grund til at fordybe ſig stærkt i Betragtninger om en Sag, ſom man ingen Indflydelse har paa. Kun en Tingønſter jeg at ſige. Ved de Indrømmelſer, ſom vi her have gjort over for denne Regering, ville vi ſelvfolgelig ikke være bundne, hvis Udgangen af Striden ſkulde blive den, at denne Regering bliver afløst af en anden. Den Finanslof, ſom Folketinget vedtog ved 3dje Behandling, gav i alle Retninger ſaa rundelige og efter vor Opfattelse ſaa iſtbeſtigørende Bevillinger, ſom det paa nogen Maade var nødvendigt. Af de Grunde, jeg har nævnt, have vi over for den nuværende Regering viſt den Imødekommen at ſtrække os i væſentlig Grad videre; men det er en Selvfølge, at over for en anden Regering vil Folketinget i ſaa Henſeende have ſin fulde Frihed.

Jeg har til Slutning endnu at nævne en Sag, ſom har været Genſtand for Forhandling i Fællesudvalget, men ſom ikke har ſat ſig Spor i Indſtillingen. Der blev fra Folketingets Side bragt den Tante paa Bane, om det ikke vilde væreønſkeligt at ſaa neſat en Kommiſſion, ſom kunde gøre vort Forſvarsvæſens Ordning til Genſtand for en famlet indgaaende Overvejelse. Motivet er ikke blot Henſynet til de beklagelige aarlige Stridigheder om militære Bevillinger, Stridigheder, der ſynes at ſkulle være permanente; men det maa i det hele taget ſiges at være i højſte Grad uheldigt, at et for ethvert Land ſaa afgørende Spørgſmaal ſom Forſvarsvæſenets Ordning er Genſtand for ſaa indbyrdes modſtridende Opfattelſer, ſom Tilfældet er hos os. Jeg behøver ikke at henpege paa, at det er den uheldige Indflydelse af de gennem mange Aar forſatte Overgreb mod Bevillingsmyndigheden, ſom i ſærlig Grad have ſkarpet Modſætningerne. Tanken om at ſaa hele vort Forſvarsvæſen gjort til Genſtand for en Kommiſſions Behandling, ſkulde derfor ikke ſigte til at være til ſærligt Behag, være ſig for noget enkelt politiſt Parti

eller for et enkelt af Tingene, men at være i alles fælles Interesſe. Men Forudſætningen for, at et ſaadant Skridt kunde gøre ſin Nytte, maatte da ogsaa være den, at der var en fælles almindelig Erkendte af dets Nytte. Tanken fandt imidlertid i Fællesudvalget foreløbig en ſaa tølrig Modtagelſe fra Landſtingets Side, at der fra vor Side ikke har været Anledning til at fremsætte noget beſtemt Forſlag. Jeg tilføjer, at jeg alligevel haaber, at Tanken ikke dermed ſkulde være opgivet for beſtandig. — Jeg ſkal hermed anbefale Flertallets Indſtilling til Tingets Vedtagelſe. Jeg henſtiller til enhver, derønſter vort politiſte Liv ført i en fredelig og til alle Sider henſynsfuld Land, at ſlutte ſig til Flertallets Forſlag, uanſet hvilket Parti han i øvrigt tilhører.

Neergaard: Efter den ærede Ordførers udførlige Udvikling ſkal jeg ikke fordybe mig i Enkelthederne med Henſyn til de foreliggende Indſtillinger og den Fællesudvalgsbehandling, ſom ligger bag ved dem. Det er heller ikke meget friſtende atter i Grindringen at gaa de Krinſelveje efter, ſom denne ſnart 7 Ugers Forhandling har fulgt. Jeg antager, at alle Enkelthederne om ikke lang Tid ville være overgivne til forſjent Forglemmelſe. Men hvad der næppe vil blive glemt, er det endelige Reſultat af det hele, nemlig at vi nu ſtaa ved den Udgang, ſom et stort Flertal af Rigsdagens Medlemmer og — det føler jeg mig overbeviſt om — et ganſke overvejende Flertal af Landets Befolkning mindſtønſkede, at vi ſkulle naa til. Denne Kendsgerning vil ikke være egnet til at styrke Tilliden til vore politiſte og parlamentariſte Forholds Sundhed. Skønt jeg antager, at Befolkningen i de forløbne Uger i mangt og meget har ſtaaet uforſtaaende over for Forhandlingens indviklede Gang, turde der dog være en Ting, ſom man vil have forſtaaet deraf, nemlig at det gamle Ord: "There is something rotten in the state of Denmark" endnu har ſin Beretigelse.

Den Gruppe, hvortil jeg hører, har ſom Mindretal ikke kunnet øve nogen afgørende Indflydelse paa Forhandlingens Gang eller paa Udfaldet af den. Vi have ganſke naturligt maattet indtage en tilbagetrukken Stilling. Det ubeluffer dog ikke, at vi med Opmærksomhed have fulgt Begivenhedernes Gang, og at vi have grebet ind, ſaa vidt vor Stilling ſom Mindretal tillod det, for at opnaa det Udfald, ſom vi maatte anſe for heldigt. Det, der for os har ſtaaet ſom Maalet, var at enes med denne Regering om en Finanslof, ſom ſatte Rege-